

300 ANIVERSARI DEDICACIÓ DE LA CATEDRAL

18 juny 2019

Avui és un dia gran per a la nostra Església diocesana, perquè celebrem el tres-cents aniversari de la consagració solemne de la que llavors era l'Església de Santa Maria de Ciutadella i que ara és nostra Catedral. Circumstàncies adverses van portar fins a les nostres costes al bisbe de Mazzara di Vallo, a Sicília, Mons. Bartolomeo Castelli, el qual, amb el permís del bisbe de Mallorca, es va dedicar amb gran zel pastoral a exercir el seu ministeri episcopal entre nosaltres durant el breu temps que va estar en la nostra illa. Va ser aquest bisbe teatí qui el 18 de juny de 1719 (mil set-cents denou) va consagrar aquesta bella Església, que havia estat aixecada al començament del segle XIV (catorze).

1.- Gracitud

Són molts els sentiments que s'amunteguen al cor en aquests moments. El primer és de gracitud a Déu, perquè aquest lloc ha estat una font de gràcia per al nostre poble. Nosaltres, els homes, volguérem reservar un lloc per a Déu, dedicant aquest espai per celebrar la fe; però ha estat Déu qui a través d'aquestes parets i del ministeri dels bisbes i els preveres s'ha acostat a nosaltres, nodrint-nos amb la seva Paraula i alimentant-nos amb els sacraments. La gràcia de Déu ha estat vessada des d'aquest lloc sobre molts avantpassats nostres, que des de fa 700 anys, han viscut i celebrat la seva fe entre aquestes parets. El Déu que no cap en el cel i la terra -segons deia Salomó- ha volgut escoltar les pregàries que li hem dirigit des d'aquest lloc. Per això, amb el salmista podem dir: "Feliç el que viu a ca vostra".

La nostra gracitud es fa extensiva a tots els homes i dones que van contribuir a edificar aquest temple i, després, a conservar-lo i a restaurar-lo. A nosaltres correspon seguir cuidant aquest preciós llegat, perquè segueixi acollint al poble de Déu que peregrina a Menorca.

L'any 1795 (mil set-cents noranta cinc) aquest edifici va ser declarat Catedral de Menorca i es va convertir en símbol i lloc visible per a tots els diocesans. La Catedral ens uneix a tots, com es fa visible en aquesta celebració, perquè encara que estigui ubicada en una ciutat concreta, és per a tota la Diòcesi. La Catedral és casa i llar de cada un dels cristians que viuen la seva fe a Menorca. Aquí es reuneix l'Església que predica, canta i adora a Jesucrist en aquesta terra. En ella hi ha la seu del bisbe, la seva càtedra, que és signe de que la nostra fe està en continuïtat amb els apòstols. La persona del bisbe garanteix que l'Evangeli que predicam i creim no ha estat inventat per nosaltres sinó que l'hem rebut. El ministeri dels bisbes uneix a la nostra Església amb el testimoni dels apòstols i ens posa en comunió també amb totes les altres Esglésies.

2.- Edificar la Catedral espiritual de Menorca

Però aquesta commemoració no ens convida només a admirar l'edifici material de la nostra Catedral. Aquesta celebració ens ofereix, sobretot, l'ocasió de pensar que la verdadera Església està formada per les pedres vives que som cadascú de nosaltres (cf. 1Pe 2, 5). La nostra Catedral és només un símbol del que som i estem cridats a ser. Cada cristià, amb la seva vida lliurada a Jesucrist i amb l'anunci de l'Evangelí, contribueix a la construcció del vertader temple de Déu, la Catedral espiritual de Menorca. Aquestes pedres que veim són precioses, però molt més preciosa és la nostra vida i el testimoni de la nostra fe. Aquest és el veritable edifici que ha de alçar-se als ulls dels nostres contemporanis i convidar-los a lloar Déu.

En aquest dia brilla una llum sota les creus que marquen els llocs en el que el bisbe va vessar el sant crisma i va consagrar aquest temple. Però el vertader temple de Déu som cadascú de nosaltres. També sobre nosaltres es va vessar el crisma en el moment del nostre baptisme i de la nostra confirmació i vam quedar consagrats completament a Déu. Des de llavors, tot el nostre ésser pertany a Déu. Construïrem l'Església en la mesura que deixem que Déu ocupi el centre de les nostres vides.

En l'evangelí hem escoltat com Jesús, després de realitzar el gest profètic d'enderrocar les taules dels canvistes i venedors del Temple, mostra que el vertader temple no està construït per pedres, sinó que és el seu propi cos. Ell és el temple definitiu de Déu, lloc on Déu ha establert el seu estatge.

Sant Pau ens deia que també nosaltres formem un temple: "sou edifici de Déu". Per poder aixecar-se i mantenir-se ferm, aquest temple ha d'estar ben fonamentat sobre Jesucrist, que és la pedra angular. Amb les nostres vides cadascú de nosaltres pot contribuir a formar un preciós temple consagrat al Senyor, la Catedral viva, la Catedral espiritual. Per això, cadascú de nosaltres ha de ser fidel a la vocació rebuda, perquè la diversitat de ministeris i oficis, enriqueix el conjunt i fa créixer tot l'edifici. Cada un és important: els preveres, els diaques, els consagrats, els laics. Cadascun ocupa un lloc en aquest edifici espiritual que hem de construir i la bellesa es capta millor quan es mira de manera conjunta.

3.- Una casa oberta a tothom

Afegeix una última idea, que em suggereix aquesta celebració. Tant l'edifici material de la Catedral com el temple espiritual (que formam els cristians) han de ser realitats que estiguin obertes a tothom. La Catedral que entre tots hem de construir no pot estar tancada en si mateixa. En aquesta terra sabem molt bé que, quan un edifici es tanca, la humitat va destruint les parets i acaba en ruïnes. És necessari obrir finestres i portes, perquè corri l'aire. Les nostres comunitats han de tenir el coratge d'obrir-se per sortir i convidar a molts a participar a la festa que Déu desitja celebrar amb els homes. I

també han de ser comunitats acollidores, obertes a rebre a totes les persones, sense prejudicis ni condicions preestablertes.

Aquest esforç de la nostra Església queda recollit en el programa pastoral que desenvolupa la nostra Diòcesi. El curs pròxim ens proposam créixer com Església que acull tothom. Amb la contribució de tots i la guia de l'Esperit Sant, podrem ser Església que sap acollir, compartir i perdonar.

4.- Amb Santa Maria, la Candelera

Quan els nostres avantpassats van edificar aquesta Catedral, la van dedicar a santa Maria en el misteri de la seva purificació. Això té el seu origen en el fet que, segons explica la tradició, el 2 de febrer de 1287 (mil dos-cents vuitanta set), després de l'entrada d'Alfons III a Ciutadella, els bisbes i sacerdots que l'acompanyaven van celebrar una missa a l'antiga mesquita de la ciutat, sobre la qual és va edificar l'actual Catedral. La imatge de la Verge de la Candelera situada al centre del presbiteri, ens convida a ser portadors de Crist, a prendre-ho com ella en els nostres braços i presentar-lo als altres.

A la Verge de la Candelera invocam perquè ens ajudi a ser ciris vivents que irradiïn l'amor a Jesucrist i perquè ajudi a la nostra Església a formar aquest temple espiritual que agrada a Déu, la vertadera Catedral de Menorca, que som nosaltres.

300 ANIVERSARIO DEDICACIÓN DE LA CATEDRAL

18 de junio de 2019

Hoy es un día grande para nuestra Iglesia diocesana, porque celebramos que hace 300 años fue consagrada de modo solemne la Iglesia de santa María de Ciutadella, nuestra actual Catedral. Circunstancias adversas trajeron hasta nuestras costas al obispo de Mazzara di Vallo, en Sicilia, Bartolomeo Castelli, el cual, con el permiso del obispo de Mallorca, se dedicó con gran celo pastoral a ejercer su ministerio episcopal entre nosotros durante el breve tiempo que estuvo en nuestra isla. Fue este obispo teatino quien el 18 de junio de 1719 consagró esta hermosa Iglesia, que había sido levantada a comienzos del siglo XIV.

1.- Gratitud

Son muchos los sentimientos que se agolpan en el corazón en estos momentos. El primero es de gratitud a Dios, porque este lugar ha sido una fuente de gracia para nuestro pueblo. Nosotros, los hombres, quisimos reservar un lugar para Dios, dedicando este espacio para celebrar la fe; pero ha sido Dios quien a través de estas paredes y del ministerio de los obispos y los presbíteros se ha acercado a nosotros, nutriéndonos con su Palabra y alimentándonos con los sacramentos. La gracia de Dios ha sido derramada desde este lugar sobre muchos antepasados nuestros, que desde hace 700 años, han vivido y celebrado su fe entre estas paredes. El Dios que no cabe en el cielo y la tierra –según decía Salomón- ha querido escuchar las plegarias que le hemos dirigido desde este lugar. Por ello, con el salmista podemos decir: “Feliz el que vive en tu casa”.

Nuestra gratitud se hace extensiva a todos los hombres y mujeres que contribuyeron a edificar este templo y, después, a conservarlo y a restaurarlo. A nosotros corresponde seguir cuidando este precioso legado, para que siga acogiendo al pueblo de Dios que vive en Menorca.

En el año 1795 este edificio fue declarado Catedral de Menorca y se convirtió en símbolo y lugar visible para todos los diocesanos. La Catedral nos une a todos, como se muestra en esta celebración, porque aunque esté en una ciudad concreta, es para toda la Diócesis. La Catedral es casa y hogar de cada uno de los cristianos que viven su fe en Menorca. En ella se reúne la Iglesia que predica, canta y adora a Jesucristo en esta tierra. En ella está la sede del obispo, su cátedra, que es signo de que nuestra fe está en continuidad con los apóstoles. La persona del obispo garantiza que el Evangelio que predicamos y creemos no ha sido inventado por nosotros sino que lo hemos recibido. El ministerio de los obispos une a nuestra iglesia con el testimonio de los apóstoles y nos pone en comunión también con todas las demás Iglesias.

2.- Edificar la Catedral espiritual de Menorca

Pero esta conmemoración no nos invita sólo a admirar el edificio material de nuestra Catedral. Esta celebración nos ofrece, sobre todo, la ocasión de pensar que la verdadera Iglesia está formada por las piedras vivas que somos cada uno de nosotros (cf. 1 Pe 2, 5). Nuestra Catedral es sólo un símbolo de lo que somos y estamos llamados a ser. Cada cristiano, con su vida entregada a Jesucristo y al anuncio del Evangelio, contribuye a la construcción del verdadero

templo de Dios, la Catedral espiritual de Menorca. Estas piedras que vemos son preciosas, pero mucho más preciosa es nuestra vida y el testimonio de nuestra fe. Ese es el verdadero edificio que tiene que alzarse a los ojos de nuestros contemporáneos e invitarles a alabar a Dios.

En este día brilla una luz bajo las cruces que marcan los lugares en los que el obispo derramó el santo crisma y consagró este templo. Pero el verdadero templo de Dios somos cada uno de nosotros. También sobre nosotros se derramó el crisma en el momento de nuestro bautismo y de nuestra confirmación y quedamos consagrados por entero a Dios. Desde entonces, todo nuestro ser pertenece a Dios. Construiremos la Iglesia en la medida en que dejemos que Dios ocupe el centro de nuestras vidas.

En el evangelio hemos escuchado cómo Jesús, después de realizar el gesto profético de derribar las mesas de los cambistas y vendedores del Templo, muestra que el verdadero templo no está formado por piedras, sino que es su propio cuerpo. Él es el templo definitivo de Dios, lugar donde Dios ha establecido su morada.

San Pablo nos decía que también nosotros formamos un templo: “sois edificio de Dios”. Para poder levantarse y mantenerse firme, este templo debe estar bien fundamentado sobre Jesucristo, que es la piedra angular. Con nuestras vidas cada uno de nosotros puede contribuir a formar un precioso templo consagrado al Señor, la Catedral viva, la Catedral espiritual. Para ello, cada uno de nosotros debe ser fiel a la vocación recibida, porque la diversidad de ministerios y oficios, enriquece el conjunto y hace crecer todo el edificio. Cada uno es importante: los presbíteros, los diáconos, los consagrados, los laicos. Cada uno ocupa un lugar en ese edificio espiritual que tenemos que construir y cuya belleza se capta mejor cuando se mira de modo conjunto.

3.- Una casa abierta a todos

Añado una última idea, que me sugiere esta celebración. Tanto el edificio material de la Catedral como el templo espiritual (que formamos los cristianos) tienen que ser realidades que estén abiertas a todos. La Catedral que entre todos tenemos que construir no puede estar cerrada en sí misma. En esta tierra sabemos muy bien que, cuando un edificio se cierra, la humedad va destruyendo las paredes y acaba en ruinas. Hace falta abrir ventanas y puertas, para que corra el aire. Nuestras comunidades tienen que tener el coraje de abrirse para salir y convidar a muchos a participar en la fiesta que Dios desea celebrar con los hombres. Y también han de ser comunidades acogedoras, abiertas a recibir a todas las personas, sin prejuicios ni condiciones preestablecidas.

Este esfuerzo de nuestra Iglesia queda recogido en el programa pastoral que desarrolla nuestra Diócesis. El curso próximo nos proponemos crecer como Iglesia que acoge a todos. Con la contribución de todos y la guía del Espíritu Santo, podremos ser Iglesia que sabe acoger, compartir y perdonar.

4.- Con Santa María, la Candeleda

Cuando nuestros antepasados edificaron esta Catedral, la dedicaron a santa María en el misterio de su purificación. Esto se debió a que, según cuenta la tradición, el 2 de febrero de

1287, después de la entrada de Alfonso III a Ciutadella, los obispos y sacerdotes que la acompañaban celebraron una misa en la antigua mezquita de la ciudad, sobre la que es edificó la actual Catedral. La imagen de la Virgen de la Candelaria, situada en el centro del presbiterio, nos invita a ser portadores de Cristo, a tomarlo como ella en nuestros brazos y presentarlo a los demás.

A la Virgen de la Candelaria invocamos para que nos ayude a ser candelas vivas que irradian el amor a Jesucristo y para que ayude a nuestra Iglesia a formar ese templo espiritual que agrada a Dios, la verdadera Catedral de Menorca, que somos nosotros.